

δρέπει πλέον ἄνθη· ἀτενίζει αὐτὰ ἀμερίμνως διαβχίνουσα, πλὴν περιπαθῶς τρόπον τινὰ ἀτενίζει τὴν θάλασσαν οἷονεῖ ποθοῦσα νὰ ριφθῇ εἰς αὐτήν. . Φεῦ! τὴν εὐδαιμονίαν τῆς τυχαιῆς κόρης οὐδὺλως ἐξησφάλισε τὸ ἐγγλημα τῆς μητρὸς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁζὺς καγχασμός ἀνέκοψε τοὺς ζοφεροὺς τῆς γραίας λογισμούς, ἤτις, στραφείσα, παρετήρησε τὴν θυγατέρα αὐτῆς καθημένην ἐπὶ τῆς γλοερᾶς ἄκρας καὶ ἡδονικῶς παρκτηροῦσαν μεγάλην μάχαιραν, ἣν ἐκράτει καὶ ἤτις προφανῶς, ἦν τὸ μόνον αἷτιον τῆς ἄφρονος αὐτῆς φαιδρότητος. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς παρεφρόνησε δὲν ἔπαυε ζητοῦσα παρὰ πάντων μάχαιραν, δι' ἧς, ἐν τῇ ἀπονοίᾳ αὐτῆς, ἐμελέτα ν' αὐτοκτονήσῃ. Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ἡ μήτηρ ἔντρομος σπεύδει πρὸς τὴν νεάνίδα κρῆζουσα:

— Πρὸς Θεοῦ, κόρη μου! δός μοι αὐτὸ ὅπερ κρατεῖς εἰς τὴν χεῖρα!

Ἀλλ' ἡ παρὰφρων ἀπαντᾷ μειδιῶσα ἀταρχῶς:

— Κόρη μου! τίς εἶπε: κόρη μου; τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη; ἰδέ, ἰδέ, πόσον ὠραία στίλβει ἡ μάχαιρά μου ὑπὸ τὸν ἥλιον· πόσον καλῶς ἡ αἰχμή της θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στῆθος μου.

Καὶ ταῦτα λέγουσα προσπαθεῖ νὰ ἐμπήξῃ τὴν μάχαιραν ἐν τῷ στήθει αὐτῆς. Εἰς δὲ τὸ ἀπειγνωσμένον τῆς μητρὸς κίνημα ὅπως τὴν ἀναρπᾷ ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἡ κόρη παροργίζεται, τὸ ὄμμα της ἀστράπτει αἰφνιδίως, καὶ φοβερὰ ἐν τῇ ἀπονενοημένῃ ὀργῇ της, ταχεῖα ὡς ἡ τὰ οὐράνια νέφη σχίζουσα ἀστραπή, ἐμπήγνυσι τὸ φονικὸν ὄργανον ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνης, παρ' ἧς ἔλαβε τὴν ζωήν! Ἡ ἀρχὴ τοῦ φαντάσματος ἐξεπληρώθη.

Ὅτε δὲ ἡ ἡριγένεια ἐπεχρύσωσε διὰ τῶν πρώτων αὐτῆς λαμπηδόνων τὸ ἀργυροῦν τῆς θαλάσσης κάτοπτρον καὶ ἐρράντισε δρᾶκα σπινθηρίζοντων μαργαριτῶν ἐπὶ τῶν εὐθαλῶν τῆς παραλίας μύρτων, μελάνγχιλος ἀνδῶν, ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῆς παρὰ τὸν λευκὸν οἰκίσκον δρυὸς ἐστεγασμένη, ἐτόνιζε παθητικὸν ἐλεγεῖον διὰ τὴν περικαλλῆ τῆς παρχλου ἐκείνης Ναϊάδα, ἧς τὸ πτώμα ὡς ἀγκάλη μητρὸς τὸ αἰέρουν κύμα ἤδη περιέπτυσεν. Ἡ παρὰφρων μητροκτόνος, φέρουσα ἔτι τὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα καὶ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, εἶχε ριφθῇ ἀσυναισθητῶς εἰς τὰ πρὸ τῶν ποδῶν της παρλᾶζοντα κύματα.

ΣΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΣΒΥΤΟΥ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Συνεδρία τῆς 2 νοεμβρίου.

Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῶν ἐπὶ τῷ θέρει διακοπεισῶν ἐβδομαδιαίων τακτικῶν συνεδριῶν τοῦ Συλλόγου, προεδρεύοντος τοῦ προέδρου κ. Ἀναστασίου Χρηστίδου, ἱατροῦ.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν περιλήψεως τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τινὰς παρκτηρήσεις ἐπ' αὐτῆς, ὁ κ. πρόεδρος ὑποβάλλει πρῶτα τὸν προεδρεῖον ὅπως στηθῇ ἡ προτομή τοῦ ἀειδήμου ἱδρυτοῦ καὶ προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἡεροκλέους Βασιλάδου τιμῆς ἔνεκεν, ἀνθ' ὧν ὁστος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως ἐμόχθησεν ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου καὶ ἀναγραφῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ στηλῇ τῶν μεγάλων δωρητῶν, δωρησαμένου τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ καὶ ἰδιαίτερον ἀγῶνα καταστήσαντος.

Ἐν τέλει ὁ κ. Μανουὴλ Ι. Γεδεὼν ἀνακοινεῖται «Ἀνέκδοτον ὑπόμνημα περὶ Θεοδώρου τοῦ ἀρχαιοτέρου κτίτορος τῆς μονῆς τῆς Χώρας». Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο εὑρεται ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ἐν ᾧ φέρεται ἡ βιογραφία Θεοδώρου κτίτορος τῆς Μονῆς τῆς Χώρας.

Ὁ βιογράφος τοῦ ὁσίου Θεοδώρου λέγει ὅτι καὶ ἄλλοι ἐπιχειροῦσαντες τὴν συγγραφὴν τῆς βιογραφίας ἔλιπον ἡμιτελεῖς τὸ ἔργον. Κατ' αὐτὸν ὁ ὁσιος Θεόδωρος ἦν 53 ἐτῶν ὅτε ἤρξατο τῆς οἰκοδομῆς, τότε δὲ περίπου ἀφίκετο ἐκ τῆς Ἀγίας Πόλεως ὁ ὁσιος Σάββας (530), συνεπῶς ὁ κτίτωρ τῆς Χώρας ἐγεννήθη περὶ τὰ 477, καὶ ἦν θεὸς τῆς αὐτοκρατείας Θεοδώρας. Ὁ τόπος, ὅπου νῦν ἡ Μονὴ ἐκαλεῖτο τὰ Χαριτίου, εἰς οὗ καὶ ἡ πύλη τοῦ τεύχους (Ἐδινέκαπι) πύλη Χαριτίου, εἶχε δὲ μικρὸν ναῖσκον μετὰ κελλίου. Ὁ Θεόδωρος ἤγειρε τὴν Μονὴν ἔχων ὑπ' αὐτὸν 12 μοναχούς, κρημνισθεῖσαν δὲ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 557 ἤγειρε πάλιν περικαλλῆ, δαπάναις τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ, μετὰ ναῶν τοῦ ἁγίου Ἀνθίμου καὶ τῶν 40 Μαρτύρων, ὡς καὶ Ξενῶνα πρὸς περιθάλψιν τῶν τὰς ὀφείας πεπηρωμένων. Ἀπεβίωσε δὲ τῷ 568, ἡγούμενος διατελέσας ἐπὶ 38 ἔτη, καὶ καταλιπὼν διάδοχον τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Θεόπλαστον. Περιέρχον ὅτι ἡ βιογραφία αὕτη λέγει ὅτι τῆς κωδικοποιήσεως τῶν νόμων καθιέρηκε αὐτὸς ὁ Ἰουστίνος συμβασιλεύοντος Ἰουστινιανοῦ τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ συλλογὴ τῶν νόμων ὠνομάσθη «Νέα Κέλεις τῶν βασιλεύοντων».

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ.

Συνεδρία τῆς 1 νοεμβρίου.

Ἡ γενικὴ συνεδρία τῆς κυριακῆς, 1 νοεμβρίου, ἐγένετο ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Γ. Π. Βεγλερῆ, προέδρου τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τμήματος, καὶ ἦν ἀναγινώσκονται τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριῶν τῆς 20 Σεπτεμβρίου καὶ 25 Ὀκτωβρίου. Τῇ 2 μ. μ. ὥρα, ἀρχεται ἡ συνεδρία τῶν τμημάτων, ἀρχαιολογικοῦ καὶ ἱστορικοῦ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Dr Mordtmann, προέδρου τῆς Ἐταιρείας, καὶ λήγει αὕτη τῇ 4, παρόντος ἀκροατηρίου πολλοῦ, ἐν ᾧ καὶ οἱ σεβ. μητροπολίται πρώην Βόσνης, Ἀγγιλίου, Ἐρσεκίου καὶ Στρωμνίτζης, καὶ δύο τῶν διερμηνέων τῆς Σερβικῆς πρεσβείας. Ὁ κ. Ἐλ. Ταπεινὸς ἀναγινώσκει «Περὶ τοῦ Βοσταντζίκ, ἐφ' ᾧ ὁ πρόεδρος εὐχαριστεῖ τῷ ἀναγνόντι καὶ ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως συντόμως μελετηθῶσι τὰ βιβλινὰ προάστεια τῆς Κωνσταντινέως. Ὁ κ. Μ. Ι. Γεδεὼν ὑποβάλλει ἀκολούθως «Σύμβησιν διολογηθεῖσαν μετὰ τοῦ Μιλότση Ὁδρένοβιτς καὶ τοῦ Πατριαρ-